

Perspectivă infinită (Stupefiant demiurgic)

Florianruse

Presupunând că-n plin nimic,
sictirit, undeva în afara timpului,
ai un moment de inspirație dramaturgică...
așa încât:

Creezi întâi decorul
precum și protagoniștii,
în ideea de a intra o singură dată, pe rând,
în pielea fiecărui personaj în parte,
luându-i forma și trăindu-i practic viața,
(exact așa cum i-ai imaginat-o),
de la intrarea pâna la ieșirea
acestuia din scenă.

(Evident, întreg parcursul l-ai realiza automat,
printr-o mică inginerie temporală,
până ce ai acoperi, aleator și exclusiv,
prin propriile-ți prestații actoricești,
absolut toate părțile implicate,
dând în acest fel iluzia
continuității evolutive a întregului.)

Iar apoi, pentru ca spectacolul
să-ți pară cât mai realist,
faci în așa fel încât
nu numai să nu-ți amintești niciodată,
pe toată durata spectacolului, cine ești cu adevărat,
dar să nu ai nici conștiința
acelor salturi de la un rol la altul. În plus,
să nu te poți baza sub nici o formă
pe alte însușiri decât cele ale personajului curent,
jucând fără a avea impresia că ai juca,
crezând, de fapt, că aceea e viața ta.

Întrebarea care se pune e: Ce-ai face?
Ai intra în horă (plonjând în universul astfel creat)?
Sau, eventual, ți-ai intitula opera
"În căutarea Liberului Arbitru",
apoi ai arunca-o pe undeva prin vreun sertar?